

Najel kolmo na chodník a zastavil před vraty průjezdu. Chtěl zamáčknout cigaretu, ale přilepila se mu na prst a spadla mezi řadící páku a košíček na krámy.

Z průjezdu vyšel mladý Böhm. Obešel předeek auta, udělal pár kroků, ale pak se zarazil a otočil. Zavrtěl hlavou a vrátil se.

„Pane Šimon, já vás nepoznal!“ Sklonil se do okénka. Měl jelenicovou bundu, manšestráky a žluté boty se špičkou okovanou tenkým plíškem. Bundu měl zapnutou jenom dole a rozevírala se mu. Měl pod ní pískovou košili s malou růžičkou vyšitou na bříše. Zdvořile se usmíval. „Taky by mě nenapadlo, že zrovna vás jednou uvidím sedět ve škodovce.“

„No vidíte,“ řekl Hynek, vyšťáral z podlahy cigaretu, típl ji v popelníku a vylezl z auta.

„Jdete za otcem?“ zeptal se mladý Böhm. Hynek kývl.

Mladý Böhm zatřepal rukou, aby mu nepřekážel náramek s vytepanými iniciálami, a podal ji Hynkovi. Byl hezký, inteligentní a zdvořilý. Šikovný mladý muž. Dokonce velmi šikovný mladý muž. Chudák starý Böhm.

Hynek prošel do dvora a zastavil se před plotem s vrátky, která oddělovala veřejnou část od té, co patřila k Böhmovu ateliéru – ta byla plná cínových nebo osinkocementových torz, mužů, žen, chodců, Ev, paní L. a Eurydik.

NEOHLÁŠENÉ NÁVŠTĚVY PŘICHÁZEJÍCÍ ZA DENNÍHO SVĚTLA PROSÍM O MAXIMÁLNÍ STRUČNOST. Až jednou Böhm zemře, tu cedulku by mu měli dát na hrob. I když pak už možná bude návštěvy snášet líp.

Zazvonil, očima klouzal po sochách a čekal, až se ozve cinkání klíčů a těžké kroky Huga Böhma.

Böhm odemkl vrátka a zůstal stát na úzké štěrkové cestičce, která zbyla mezi sochami. „Buďte zdravý,“ řekl. Neusmál se a nepodal mu ruku.

„Vezu pozdrav od pana Albrechta,“ řekl Hynek.

„Děkuju. Doufám, že jste pochodil.“ Zůstal stát na místě a zdálo se, že je ještě chladnější než obvykle.

„Dokonce výborně. Ujal se mě a chce mi nejenom radit, ale i držet ruku a...“

„Dobře. Jsem rád. Ještě jednou děkuju.“ Vrátka se přivřela a Hynek by nejraději odešel, ale přemohl se.

„Budete muset otevřít vrata, abych mohl vjet. Pojdte se podívat...“ Prošli dvorem a průjezdem před Hynkovo auto a Böhm nahlédl dovnitř. „To vám posílá,“ řekl Hynek.

„A co si s tím jako mám počít?“

„Lípa. Pan Albrecht říká, že je souměrná a schne už nejmíň dvacet let.“

Böhm rezignovaně pokývl hlavou, otevřel vrata a šel do dvora. Hynek popojížděl za ním. Před plotem ateliéru se zastavili.

Hynek vystoupil. „Musíme odšroubovat dvířka, jinak to nedostaneme ven.“ Ze škvíry mezi špalkem a sedadly vyndal desky na výkresy a střep mramorové desky a opřel to o plot. Pak vyndal tašku s náradím. Špičkou boty ukázal na mramor a otočil se k Böhmovi – „Tímhle budou ty fresky obkládat...“

„Proč chtějí obkládat fresky?“

„Budou na polostěnách, co ten sál dělí na kóje,“ namaloval to prstem do prachu na střeše auta, „na delších stranách budou fresky, na kratších obklad. Má barvu jak noční košile a komise se nestará o nic jiného, než aby k němu ty fresky *ladily*. Kdybych Múzám namaloval lokty ohýbací se dozadu, tak si toho nevšimnou, ale nad každým barevným flíčkem mhouří oči a že to není dost *komplementární* nebo že by se to mělo víc *lomit*. Zrovna jsem tam s tím byl.“

Hynek šrouboval a Böhm nadzvedával dvířka.

„Co Václav?“ zeptal se Böhm.

„Pan Albrecht...?“ Hynek se narovnal a odložil šroubovák na chromový okápek střechy. „Když slyšel, o co jde a že mě posíláte vy, popad mě za rameno a pustil až večer. Prý že o freskách nic nevím, že to musí dělat se mnou, že všechno udělám jinak, že tak, jak to chci udělat já, by to do roka spadlo. Pak jsme byli pro tenhle špalek. Podložili jsme ho dvojmo prknama, aby se dal vytáhnout prkno po prknu a neurvaly se potahy..“

Böhmovy tlapy nadlehčovaly a táhly špalek zepředu, Hynek tlačil z druhé strany a začínal se potit. Špalek měl něco přes metr a průměr kolem šedesáti centimetrů, a když ho vyvlekli ven, vypadal ještě větší. Böhm prstem přejížděl po letokruzích.

„Krásnej je, ale proč ho posílá mně, když ví, že se dřevem nedělám?“

„Proč ne?“

„Bojím se.“

Špalek kulili jako popelnici a vzájemně si funěli do tváří. Hynek ukázal na pískovcovou hlavu na soklu u zdi. „Proč se bojíte dřeva, když v kameni děláte?“

„To je něco jiného. Kámen neroste. Nežije... Je to balvan. Jenom se válí, a když ho někdo rozštípně, tak se valí balvany

dva. Sice menší, ale celý. Jenže dřevo má začátek a konec, jsou to buňky, a ne krystaly. Postavíme to semhle..."

Špalek vykolíbal přes dva schody do ateliéru a přikulili ho před velké ateliérové okno.

„Asi na to nikdy nesáhnu,“ řekl Böhm, „ale Václavovi vyřídíte, že mu děkuji. O léčení nemluvil?“

„Už je tak daleko?“

„Už je daleko dál.“ Böhm se lokty opřel o špalek a ukazováčkem a palcem si promnul oči. „Už je z něho troska, která nemůže ani sama dělat, a to byl z naší generace nejtalentovanější. Dřív by si s touhle lípou poradil sám. A jak dobře... Dneska je potíž sehnat někoho, kdo by ho u sebe nechal přimrdávat.“

Vrátili se k autu, přišroubovali zpátky dvířka a Böhm podal Hynkovi mramor a desky. Hynek hodil mramor na zadní sedadlo a s deskami v ruce zaváhal.

„Nechcete se podívat?“

Böhm kývl hlavou, rozložil desky na přední kapotu a opatrně převracel jednotlivé pasparty. Byly to barevné studie osmi ženských postav v antických róbách.

„Zajímavé,“ řekl Böhm, ale pak desky sklapl a vrátil je Hynkovi. „Děkuju. Buďte zdrav!“

Hynek nastartoval a vycouval na ulici. Měl vztek a hořko v ústech. Morous. Mohl aspoň milostivě ukázat, na čem dělá. Děkuju a buďte zdrav! A ani se nezeptal na Danu. Nic. Hynek přidal plyn, až se kola škodovky protočila. Odlehčení bylo znát. Na simce skoro nepoznal, jestli je plná nebo ne, táhla líp. Nepřetáčela se a byla tišší, jenže člověk si zvykne. Böhm je morous. Pěkně protivnej. Jeho práci si prolístoval jako staré noviny, neřekl ani popel a nechal ho odejít jako listonoše.

Měl vztek. Ohlásí se doma a pojedje do ateliéru. Opřel se o volant a protáhl si záda.

Dobře ses bavil, Hynku? To bude Soňa. Dana neřekne nic. Bude se tvářit, že se jí to netýká, že je jeho věc, kdy se vrací domů. Je to horší než Sonino kousání. Se Soňou se může chytit, může se s ní pohádat, ale s Danou je to jiné. Nezlob se, dřív jsem přijet nemohl. Komise byla přeložená až na dnešek, spal jsem u Standy a včera jsem byl za tím Albrechtem. Nemělo smysl vracet se jenom na noc... Ale Dana neřekne nic. Zato Soňa si neodpustí ironické poznámky. A nic mu nevyčtou přímo. Jen si rýpnou, jak *se zdržel v těch Varech o den dýl. Vlastně o noc*. Je úplně jedno, co udělá, protože vždycky to bude špatně. Na náměstí Míru odbočil do Francouzské a jel rovnou do ateliéru. Karlíkova oprýskaná oktávka stála před domem a už v průjezdu bylo slyšet bručení míchačky.

Prošel dvorem ke *svému* plotu a ke *svým* vrátkům. Rozhlédl se. Hromada písku se zmenšila a u míchačky ležel pytel cementu. Aspoň že tady všechno klapě.

Popošel do dvora a vtom si uvědomil, že dělá stále stejnou chybu. Chtěl uskočit, ale už bylo pozdě. Černý stín vystartoval, tušil ho letět za sebou, jen nepatrný šelest. Kdepak, vždycky to dopadne stejně. Stačil trochu zatáhnout hlavu mezi ramena a po úderu do zad zavrával. Za krkem ucítil horký dech. Jednou rukou se odrazil od hranice cihel, druhou hrábl za sebe do prázdna. Rychle se otočil a druhý útok už chytit do natažených rukou. Nahmátel obojek a vši silou trhl k zemi.

„Rolfe, ty pacholku, já si dám jednou pozor a zametu s tebou, že na to do smrti nezapomeneš!“ Vlčák mrskal ocasem, hrabal tlapami kolem uší, ale Hynek držel pevně.

Karlík vyjel z ateliéru s kolečkem, odtavil ho pod míchačkou a Hynek Rolfa pustil.